

Nieuw-Zeeland

4 oktober 2000 – 30 maart 2001

Dit is het reisverslag van Dirk Van Hulle en Bianca Foets over een prachtige fietstocht door Nieuw-Zeeland. Het bevat niet alleen informatie over de afgelegde route en onze ervaringen ter plaatse, maar ook over de voorbereiding van de reis en hoe het was om weer thuis te komen.

Veel plezier ermee, en... goede reis !

Hoe het begon

Wij zijn Dirk Van Hulle en Bianca Foets en samen willen we 6 maanden in Nieuw-Zeeland fietsen.

Dirk is 41, informaticus van beroep en ik ben 26 en werk als maatschappelijk assistente in een psychiatrisch ziekenhuis. We wonen in een huisje in Temse en houden ervan om in de natuur te zijn en te genieten van het leven.

Eind '97, we kenden elkaar toen nog niet zo lang, trokken we voor 3 maanden door het westen van de Verenigde Staten. Een onvergetelijke reis ! We bezochten heel wat natuurparken en genoten van onze vrijheid. Daarmee was meteen de toon gezet... : we wilden nog wel voor een langere tijd op reis gaan ! Maar vooraleer dat idee meer vorm kreeg, gingen we allebei weer op zoek naar werk : ik belandde bij mijn eerste werkgever, Dirk bij zijn 9de. We moesten het dus hebben van onze 'gewone' jaarlijkse vakanties... We bleven er echter van dromen om er weer enkele maanden op uit te trekken en gaandeweg werd die droom alsmaar concreter.

Bij Wegwijzer Reisinfo verslonden we verslagen van 'reizigers onderweg' en noteerden we ijverig nuttige tips, aangeprezen bestemmingen, enz. Het idee om per fiets te reizen, ontstond echter pas op de Fietsbeurs te Retie van eind maart '99. Op deze beurs – georganiseerd door De Vakantiefietser – vertelden informanten zó enthousiast over hun fietsreiservaringen én toekomstplannen dat het ook bij ons begon te kriebelen om met een tweewieler de wereld te ontdekken. Naast ons lidmaatschap bij Wegwijzer Reisinfo, sloten we ons dan ook aan bij De Vakantiefietser om meer over het fietsen, en alles wat daarbij komt kijken, te weten te komen.

Na ontelbare brochures over (trekkings)fietsen te hebben doorgenomen en met heel wat mensen over fietsen en toebehoren te hebben gepraat, kochten we in de lente van dit jaar 2 stoere exemplaren van het merk Main d'Or, type Trekking. Ook bagagetassen en nog wat ander materiaal werden aangekocht, zodat we eind mei richting Denemarken konden vertrekken. Deze tocht was bedoeld om het trekken per fiets te leren kennen en om al wat in conditie te geraken tegen Nieuw-Zeeland. Het beviel ons reuzengoed !

Na onze terugkeer uit Denemarken begonnen we dan heel concreet werk te maken van de Nieuw-Zeelandreis. Mijn loopbaanonderbreking was inmiddels goedgekeurd, maar Dirk had minder geluk : bij hem is het uitgedraaid op een ontslag (zelf genomen). Ondertussen liggen de vliegtuigtickets klaar en weten we al een hele hoop over wat er in Nieuw-Zeeland te zien en te doen is. Onze agenda's staan echter nog vol met allerlei zaken die voor ons vertrek moeten geregeld worden... Voor een langere periode op reis gaan, brengt onvermijdelijk heel wat organisatie met zich mee, maar ondanks die drukte genieten we van de

voorbereiding en het besef dat alles waar we lang naar uitgekeken hebben nu aan het gebeuren is.

Op 4 oktober is het zover : dan vertrekken we naar de andere kant van de wereld...

De voorbereiding

Aan de hand van andere reisverslagen stelden we een lijst van actiepunten samen die wij als handleiding gebruikten. Sommige items op deze lijst bleken na verloop van tijd niet meer van toepassing, terwijl er andere aandachtspunten bij kwamen. Wat volgt is een overzicht van deze handleiding, aangevuld met bedenkingen die we achteraf maakten :

Op zoek gaan naar goede fietsbestemmingen (Wegwijzer Reisinformatie, De Vakantiefietser, reisguides ontlend bij de bibliotheek,...)

Omdat we nog maar beginnende fietsers zijn, kozen we voor Nieuw-Zeeland : een westers getint land met goede en rustige wegen, voldoende kampeergelegenheid (ook wild kamperen is toegelaten) en bevoorradingsmogelijkheden onderweg. De Kiwi's zouden ook zeer gastvrij zijn en het is er veilig om te reizen. Bovendien staat de gezondheidszorg op een hoog niveau, is een visum makkelijk aan te vragen en is het er zomer wanneer het hier in België winter is. De natuur is er prachtig en heel verscheiden : regenwoud, bergen, gletsjers, fjorden, verlaten stranden, thermische activiteit, enz. en dit alles op fietsbare afstand. Ook het net van wandelpaden is goed uitgebouwd in Nieuw-Zeeland (voor de dagen dat we niet op de fiets zullen zitten).

Fietswinkels bezoeken voor de aankoop van trekkingfietsen

Enkele adressen waar je specifiek hiervoor terecht kan :

- De Fietser, Karenveldstraat 3, 1745 Opwijk, 052/35.84.43
- Fiets !, Turnhoutsebaan 325, 2110 Wijnegem, 03/353.68.30
- Mintjens, Kerkstraat 21, 2970 's Gravenwezel, 03/658.82.45
- Smout, Provinciesteenweg 496, 2530 Boechout, 03/455.26.24
- Eddy Verhaegen, Knapstandstraat 238, 9100 Sint-Niklaas, 03/776.24.30
- De Geus, Geuzenstraat 37, 2000 Antwerpen, 03/238.17.12

Na verschillende modellen van diverse merken met elkaar te hebben vergeleken, kozen we voor 2 Main d'Or fietsen, type Trekking, die we kochten bij De Fietser in Opwijk. Deze zaak wordt uitgebaat door Wim Tollenaere en Isabelle De Vis, beiden enthousiaste wereldfietsers die ons met kennis van zaken hebben bijgestaan en dit nog steeds doen.

Wij kozen voor deze fietsen omdat de prijs/kwaliteitsverhouding volgens ons zeer goed is : 36.350 fr. voor een fiets met volgende eigenschappen :

- aluminium of stalen frame (wij kozen voor aluminium)
- volledig afgemonteerd met Shimano Deore 2000
- het balhoofd is Shimano Deore LX
- hoge dubbelwandige velgen van het merk Alesa (type X-plorer)
- 27 versnellingen
- vlinderstuur
- look-in gelzadel
- Continental Top Touring banden met anti-lek laag

De achterdrager is inbegrepen in de prijs, de voordrager (beiden aluminium) kan afzonderlijk besteld worden. Op de Main d'Or-voordrager bleken onze Ortliebtassen echter niet te passen... We leverden deze dus weer in en bestelden uiteindelijk 2 stalen voordragers van het Duitse merk Tubus, die wel te combineren zijn met de Ortliebtassen. Verder kozen we voor gewone anti-slip pedalen en niet voor haken of een kliksysteem (bvb. SPD). We vinden dit veiliger omdat je bvb. bij een val makkelijker loskomt van de pedaal. Bovendien kan je je voet vrij bewegen op de pedaal, waardoor de druk bij het trappen niet steeds op hetzelfde plekje komt.

Na onze 'testrit' naar en in Denemarken (1.800 km) zijn we nog steeds tevreden van onze fietsen. 'Dankzij' een val, waarbij mijn voordrager als schokdemper fungeerde, is deze echter zo goed als helemaal doorgebroken op het punt waar de verschillende buisjes bij elkaar komen en dus de stevigheid van de drager aantast. Na overleg met Wim Tollenaere beslisten we om voor onze 6 maanden Nieuw-Zeeland toch maar een nieuwe te bestellen. Lassen zou bovendien ook moeilijk te doen zijn, vermits de breuk zich op zo'n kritiek punt situeert.

Buitensportwinkels bezoeken voor de aanschaf van nieuw materiaal

Enkele adressen :

- De Berghut, Plezantstraat 11, 9220 Hamme, 052/47.85.22
- De Kampeerder, Leopoldstraat 21, 2000 Antwerpen, 03/226.05.49
- K2, Frankrijklei 109, 2000 Antwerpen, 03/226.18.49
- Bever Zwerfspor, Bredabaan 968, 2170 Merksem, 03/644.76.00
- A.S. Adventure, Boomsesteenweg 666, 2610 Wilrijk, 03/830.56.52

Wat we zoal kochten:

- een Vaudé (Monolith) tent met voldoende slaap- én bergruimte (evt. voor de fietsen wanneer we wild kamperen) en die toch 'maar' een kleine 4 kg weegt (12.695 fr.)
- Ortlieb fietstassen (back-roller light : 5.350 fr./paar, front-roller light : 4.650 fr./paar, rack-pack light : 2.999 fr./stuk)
- Agu stuurassen (foto-tas : 2.690 fr., stuurtas met kaartvak : 2.470 fr.) en tussenstukken voor het bevestigen van de tassen aan het stuur ('Klick-Fix' : 630 fr./stuk, 'Klick-Fix'-adaptor : 199 fr./stuk)
- zijden lakenzakken (1.590 fr./stuk)
- Sigg fietsdrinkbussen van 0,75 l (595 fr./stuk)
- isolerende hoezen voor drinkbussen (299 fr./stuk)
- Shimano fietssandalen voor Dirk (2.900 fr.) ; ik fiets met Teva-sandalen
- wandelschoenen (middelhoog model, dus ook geschikt om mee te fietsen) van het merk AKU (4 à 5.000 fr./paar)
- regenjasjes van het merk Vaudé : geen - onbetaalbare - Gore-Tex, maar toch ook zeer waterbestendig (4.275 fr./jasje)
- koersbroek met zeem
- Odlo-ondergoed
- ...

Een fietsherstellingscursus volgen (De Vakantiefietser, Elcker-Ik)

Ondanks goede voornemens hebben we slechts 1 dag rond fietsherstelling op reis gevolgd (via De Vakantiefietser)... Onze fietshandelaar heeft ons ook wel wat truukjes getoond, maar of dit alles voldoende is voor ons zal onderweg pas blijken... We denken in ieder geval het goede gereedschap te hebben (in overleg met onze fietshandelaar gekocht), dus dat is alvast een goed begin... Een geruststelling voor ons is dat er in Nieuw-Zeeland wel meer fietsers zijn, en dat hulp niet ver uit de buurt kan zijn voor in het geval dat we het toch niet redden...

Op zoek gaan naar fietskaarten

Enkele adressen :

- Atlas & Zanzibar, Kortrijksesteenweg. 100, 9000 Gent, 09/220.87.99
- VTB-VAB Reisboekhandel, St.-Jacobsmarkt 45-47, 2000 Antwerpen, 03/220.33.66
- Atlas Reisboekhandel, Nieuwlandstraat 16, 5038 SN Tilburg, 013/536.04.38
- Bever Reisboekwinkel, Calandplein 4, 2521 AB Den Haag, 070/388.58.39
- Fietsvakantiewinkel, Spoorlaan 19, 3445 AE Woerden, 0348/42.18.44
- Horizon Reisboekhandel, Haven 8, 4811 WK Breda, 076/520.24.98
- Pied à Terre, Singel 393, 1012 WN Amsterdam, 020/627.44.55
- Nomade, Craenendonck 7, 3000 Leuven, 016/22.66.96

Wij kochten een overzichtskaart van Nieuw-Zeeland bij VTB-VAB (International Travel Maps, aan beide zijden bedrukt, schaal 1 : 1.000.000). Verder willen we de alom geprezen gidsjes "Pedallers Paradise" van N. Rushton (1 voor het Noordeiland en 1 voor het Zuideiland) gebruiken. Deze blijken echter niet zo goed verspreid te zijn. We hopen ze alsnog te vinden bij de Fietsvakantiewinkel te Woerden (N.) of in Nieuw-Zeeland zelf. Bij Wegwijzer Reisinfor hebben we ze alvast ingekeken.

Brochure "Wegwijs in de loopbaanonderbreking" aanvragen (Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid : 02/233.41.11)

In deze brochure staat een heleboel duidelijk uitgelegd. Toch is het aan te raden om bvb. bij de vakbond nog eens te informeren welke regeling specifiek van toepassing is op jouw statuut ! Rond loopbaanonderbreking bestaat immers een wirwar aan reglementeringen ! Wij stapten ook naar de RVA, de Sociale Inspectie en de 'Wetswinkel' (dienst voor juridisch advies) om meer duidelijkheid te verkrijgen m.b.t. de situatie van Dirk, die als contractueel personeelslid verbonden was aan een intercommunale. Na zeer uiteenlopende antwoorden te hebben gekregen, bleek uiteindelijk dat Dirk juridisch gezien geen recht had op loopbaanonderbreking. Omdat ook verlof zonder wedde, schorsing van de arbeidsovereenkomst of ontslag krijgen niet mogelijk was, heeft Dirk zelf ontslag genomen. Hierop komen we later nog terug.

Ik ben werkzaam in een instelling waar de zgn. 3%-regel geldt. Omdat op het moment van mijn aanvraag minder dan 3% van het totaal aantal werknemers in loopbaanonderbreking was, had ik recht op de gevraagde loopbaanonderbreking.

Aanmoedigingspremie voor loopbaanonderbreking : brochure en formulier aanvragen (Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap : 02/553.44.03)

Om recht te hebben op deze premie moet je o.a. gedurende minstens 1 jaar hetzelfde aantal uren per week werken (bvb. een jaar voltijds, een jaar 4/5de, enz.). Ik, die wel loopbaanonderbreking kreeg van mijn werkgever, kon geen aanspraak maken op deze premie omdat dat bij mij niet het geval was.

Informereren naar de mogelijkheid om te stempelen (RVA)

Omdat Dirk ontslag genomen heeft, werd dit een zeer belangrijke punt in de voorbereiding. Ontslag nemen betekent immers dat je op vlak van sociale zekerheid met niets in orde blijft. Dirk zou dus niet stempelgerechtigd zijn, ook niet wanneer we terugkomen van Nieuw-Zeeland en hij niet onmiddellijk ander werk vindt. Deze 'sanctie' valt echter weg wanneer de betrokkene in kwestie minstens 20 arbeidsdagen kan bewijzen nadat hij zelf ontslag genomen heeft. Deze 20 arbeidsdagen moeten wel binnen een bepaalde periode plaatsvinden. Informeer hiervoor best bij de RVA!

Dirk heeft het als volgt opgelost :

Omdat we begin oktober vertrekken, heeft hij ervoor gezorgd dat zijn opzegperiode loopt tot en met augustus, zodat hij in september nog de gelegenheid heeft om die 20 arbeidsdagen te presteren. Hiervoor bood hij zich aan bij verschillende interim-kantoren (die hij niet op de hoogte bracht van onze Nieuw-Zeelandplannen), waarbij hij telkens een weekcontract krijgt. Na 4 weken (= 20 werkdagen) zal Dirk het voor bekeken houden en is hij volledig in orde wat de werkloosheid betreft, aangezien dit het einde betekent van een contract voor bepaalde duur. Vervolgens zal hij, na minstens 1 dag stempelgerechtigd te zijn geweest, een aanvraag doen om gedurende de periode dat we op reis zijn af te zien van de werkloosheidsuitkering, en deze pas opnieuw te ontvangen na onze thuiskomst.

Het moet wel gezegd worden dat Dirk heel veel energie gestoken heeft in het bezoeken van interim-kantoren (hij heeft ze geteld : het waren er 38 verschillende !) en het langsgaan bij geïnteresseerde bedrijven. Aanvankelijk werd hem nochtans gezegd dat hij heel snel werk zou vinden, want 'overall' zou men immers op een goede informaticus zitten wachten... De zoektocht verliep weliswaar niet zo rooskleurig als men het hem had voorgesteld : ofwel was Dirk te goed geschoold (lees : te duur, alhoewel Dirk zelf geen looneisen had), ofwel wilde men hem persé vast in dienst nemen, wat eigenlijk de ware toedracht van een interim-kantoor voorbij loopt... Van een aantal interim-kantoren heeft Dirk zelfs helemaal geen respons gehad. Uiteindelijk vond hij op 1 september een tijdelijke job : te beginnen op 4 september tot en met de 29ste, dus echt wat Dirk zocht.

Bij de mutualiteit informeren naar 'hoe in regel blijven' (dienst verzekerbareid van de mutualiteit)

We schreven ieder een brief naar de mutualiteit waarbij we aangesloten zijn, waarin we onze situatie uitlegden en beiden kregen we een zeer uitgebreid antwoord terug. Vermits ik loopbaanonderbreking heb gekregen, vormt het in regel blijven met de mutualiteit geen probleem. Voor Dirk, die ontslag genomen heeft, is het recht op tussenkomst bij medische prestaties makkelijk te regelen, maar het recht op een vervangingsinkomen bij ziekte minder gemakkelijk. We staan echter niet voor onoverkomelijke problemen op dit vlak. Hier verder op ingaan, lijkt ons niet zinvol, gezien ieder in een verschillende situatie verkeert en je sowieso best persoonlijk contact opneemt met je mutualiteit (het is bovendien ook héél ingewikkeld om uit te leggen...).

Informereren naar medicatie en inenting (“Medisch handboek van de wereldreiziger” – Elmar, Instituut voor Tropische Geneeskunde – Kronenburgstraat 43/3, 2000 Antwerpen, 03/247.66.66)

Aangezien we er uiteindelijk voor kozen om enkel in Nieuw-Zeeland te reizen, werd dit onderwerp minder belangrijk, omdat in dit land geen enkele inenting verplicht is en omdat de gezondheidszorg er zeer goed is en het risico van infecties e.d. minimaal is. Onze ‘gewone’ reisapothek moet volstaan.

Informereren naar een ‘keeper’ (Rit Rijk, Koningin Astridlaan. 66, 2950 Kapellen, 03/664.10.16)

Een keeper is een rubberen tampon die afwasbaar en dus herbruikbaar is. Dit is een alternatief voor de gebruikelijke tampons en maandverbanden in streken waar dit onbekend is. Omdat in Nieuw-Zeeland wel tampons en maandverbanden in de winkel liggen, hebben we verder niet geïnformeerd naar de zgn. keeper.

EHBO-cursus volgen (Rode Kruis)

Dit hebben we niet gedaan omwille van tijdsgebrek en omwille van het feit dat de gezondheidszorg in Nieuw-Zeeland toch zeer goed is.

Contact opnemen met Servas (Jo Verwimp, Vijverstraat 8, 1730 Asse, 02/452.92.61)

Servas is een organisatie die aan zijn leden onderdak verschaft bij gastgezinnen (andere leden) over de hele wereld. Als enige tegenprestatie moet je bereid zijn om zelf ook gastgezin te zijn.

Na een telefoontje met Jo Verwimp kregen we meer tekst en uitleg rond dit initiatief en ontvingen we per e-mail nog eens alle informatie keurig op een rijtje. We werden echter geen lid omdat de meeste gastgezinnen in steden wonen, en daar trekken wij toevallig niet naartoe. We kamperen bovendien ook veel te graag...

Een eigen e-mailadres aanmaken (hotmail, ...)

Dit gebeurde niet alleen in het kader van de reis, want het is gewoonweg superhandig om op deze manier met elkaar te communiceren, informatie op te vragen, enz. We zijn weliswaar van plan om in Nieuw-Zeeland regelmatig onze mail te lezen én ook zelf berichten te sturen naar het thuisfront. Er zouden voldoende mogelijkheden zijn (bibliotheken, cybercafés,...).

Ons e-mailadres is : dirk_bianca@hotmail.com

We maakten tevens een 2de e-mailadres aan dat niet bedoeld is om berichten naar anderen te sturen en/of te ontvangen, maar wel om belangrijke gegevens i.v.m. de reis in op te slaan. Zo hebben we bvb. onze adressenlijst, lijst met nummers van visakaarten, vluchtnummers e.d. verstuurd naar dit e-mailadres, zodat we in geval van verlies van de originele documenten (die we op zak hebben), hierop kunnen terugvallen.

Wat te doen bij verkiezingen ? (stad- of gemeentehuis)

Aangezien we op 4 oktober 2000 op reis vertrekken, kunnen we niet deelnemen aan de gemeenteraadsverkiezingen van 8 oktober 2000. Aanvankelijk wilden we iemand in onze plaats bij volmacht laten stemmen, maar omdat enkel een familielid een volmacht kan krijgen en onze familie niet in de buurt woont, is dit moeilijk te realiseren. Uiteindelijk zullen we dus gewoonweg niet stemmen op 8 oktober. Hiervoor moeten we een kopie van onze vliegtuigtickets binnen brengen (als bewijs dat we niet in België zijn), samen met onze oproepingsbrief.

Een internationaal rijbewijs bekomen (politie)

Geldzaken regelen (bank, informeren bij andere reizigers)

Hiermee bedoelen we : 1) Hoe gaan we ter plaatse betalingen verrichten ? en 2) Hoe organiseren we de betalingen die thuis nog verder lopen wanneer wijzelf op reis zijn ?

- 1) Wij hebben ieder een Visa-kaart (verbonden aan dezelfde rekening) en nemen daarnaast ook traveller's cheques mee in US\$ ter waarde van ca. 30.000 fr. Uiteraard ook wat cash geld om mee te starten (10.000 fr.). Omdat we van verschillende reizigers horen dat Visa goed verspreid is, zullen we voornamelijk proberen om hiermee te betalen en geld af te halen.*
- 2) Wanneer wij in Nieuw-Zeeland zijn, moeten er thuis nog een aantal rekeningen betaald worden, waaronder elektriciteit, lidgeld voor de mutualiteit, enz. Momenteel zijn we bezig hiervan een inventaris op te maken, zodat we voor ons vertrek nog een aantal domicilieringen kunnen doorvoeren of overschrijvingen kunnen ingeven via self-banking. Verder hebben onze ouders een volmacht op onze zichtrekeningen en spaarcenten, zodat zij onvoorziene kosten kunnen betalen.*

Informeren naar uitstel van belastingaangifte

Voor ons niet van toepassing, gezien we al terug zijn wanneer we onze belastingbrieven moeten binnen brengen.

Informatie verzamelen over reisverzekeringen (Elvia, VTB-VAB, Aviabel, Europe Assistance, P&V, Inter Partner Assistance, DVV)

We schreven een brief naar deze verzekeringsmaatschappijen met de vraag wat zij ons te bieden hadden in functie van onze Nieuw-Zeelandreis. Op dit verzoek kregen we echter zeer weinig respons. Wat effectiever blijkt te zijn, is gewoon een reisbureau of verzekeringskantoor binnenstappen en een brochure en/of polis vragen.

Wij kozen voor een reisverzekering bij VTB-VAB, omdat deze de optie biedt om langer dan 4 maanden aaneensluitend te reizen (bij de meeste andere mag je 'maar' 3 maanden aan elkaar weg blijven en bestaat de mogelijkheid om deze periode te verlengen niet). Voor een half jaar betalen we 3.470 fr. basispremie (= jaarformule gezin, die je toelaat 4 maanden te reizen) en 1.250 fr. per extra maand (per persoon), wat uitkomt op een totaal van 8.470 fr. De dekking voor medische kosten bedraagt 10 miljoen, wat ver uitschiet boven het gebruikelijke. Voor verdere gegevens verwijzen we naar de polis.

Goed om weten : Wegwijzer Reisinfo heeft een brochure samengesteld waarin de verschillende polissen vergeleken worden. Vraag ernaar !

Op zoek gaan naar een compact verrekijker (Fnac, testverslagen in Test-Aankoop en Op Pad)

Onze voorkeur ging uit naar een Minolta Pocket II 8 x 22, die we voor 3.695 fr. bij Fnac kochten.

Lidmaatschap Jeugdherbergcentrale (Jeugdherbergcentrale, Van Stralenstraat, Antwerpen)

Omdat we eigenlijk geen jeugdherbergmensen zijn (we kamperen liever...), sloten we ons niet aan. De andere voordelen die aan dit lidmaatschap verbonden zijn (korting op openbaar vervoer in Nieuw-Zeeland), zijn in onze situatie ook minder interessant.

Op zoek gaan naar een wereldontvanger (Fnac, Test-Aankoop)

Na veel positieve dingen te hebben gehoord en gelezen over de wereldontvangers van Sony, ging onze voorkeur uit naar de ICF SW35 (digitaal model, ong. 5.000 fr.) en de ICF SW11 (analoog, ong. 2.000 fr.). Bij een bezoek aan Fnac – Antwerpen bleek het analoge model niet in voorraad te zijn en kon het ook niet via hen besteld worden. Het digitale model vonden we toch vrij groot en lomp om mee te nemen op fietstrektocht. We hebben hem dus niet gekocht. Sony heeft weliswaar een zeer compact model, maar kost bijna 20.000 fr.... De verkoper deed vervolgens erg zijn best om ons een Grundig te verkopen, maar omdat we indruk hadden dat hij zelf niet echt wist waarom dit nu zo'n goede radio was, hebben we ook die maar niet meegenomen.

Wanneer we later een kijkje gingen nemen bij een Sony-winkel (Minderbroedersruï - Antwerpen, Plezantstraat – Sint-Niklaas) vonden we toch een aantal andere interessante modellen : de ICF SW 12 en de ICF SW 22 : allebei zeer compacte analoge radio's voor 2.500 fr. De minst prijzige compacte digitale wereldontvanger blijkt de ICF SW 100E te zijn (12.490 fr.)

Informereren naar de specificaties van onze hospitalisatieverzekeringen (verzekeringmakelaar)

We wilden weten of onze persoonlijke hospitalisatieverzekering ook geldig is gedurende onze 6 maanden Nieuw-Zeeland. De polis die Dirk heeft bij AG is enkel geldig indien hij per verzekerd jaar minstens 9 maanden in België verblijft. Gezien hij die polis destijds in oktober heeft afgesloten, begint hij het volgende verzekerd jaar al met 6 maanden buitenland, waardoor hij geen beroep kan doen op zijn hospitalisatieverzekering. De polis die ik afsloot bij DKV blijft wel geldig.

Informeer dus goed, zodat je eventueel een reisverzekering kan afsluiten die op dit vlak wat te bieden heeft.

Informereren naar bereikbaarheidsmogelijkheden (Belgacom, Mobistar,...)

Tijdens onze 3 maanden durende reis in de Verenigde Staten hadden we op dit vlak geen enkele afspraak met het thuisfront. Omdat vooral ik dit geen gelukkige situatie vond, nam ik me toen voor dit bij een volgende reis van minstens enkele maanden beter te organiseren. Het opzet is nu om contact te houden met het thuisfront, zodat we op de hoogte zijn wanneer er bvb. iets ernstigs met een familielid gebeurt, maar tegelijkertijd nog de ongebondenheid van het op reis zijn te behouden. In eerste instantie dachten we aan een semafoon : onze familie zou ons kunnen oproepen indien zij dit nodig achtten. Bij navraag bij Belgacom is dit enkel mogelijk zolang je in de

Benelux blijft... Ons volgende idee was een GSM. Niet om zelf mee te bellen, maar wel om bereikbaar te zijn voor familie. Volgens brochures is het GSM-bereik zeer goed in Nieuw-Zeeland, maar toch zijn we hier tot op heden niet van overtuigd, gezien Nieuw-Zeeland voor het grootste stuk een (relatief) verlaten natuurgebied is, wat de ontvangst waarschijnlijk niet bevordert... Bovendien past een GSM niet bij ons en nog minder bij onze eenvoudige reisstijl.

Hoe we het dan wél zullen aanpakken :

- *Per e-mail : We zullen proberen onze e-mails regelmatig na te kijken.*
- *Per post : Een trage manier van communiceren, maar wel een leuke. Om zelf wat bij te blijven bij wat er thuis gebeurt, hebben we een aantal poste restante adressen doorgegeven aan geïnteresseerden. De plaatsen waar we onze post zullen afhalen, zijn plaatsen waar we sowieso komen (bvb. Picton, de plaats waar we met de boot aankomen op het Zuideiland, en Invercargill, het meest zuidelijke stadje). In welke richting we ook fietsen (met de klok mee of juist niet), we zullen toch in de plaatsen passeren zonder wijzigingen in onze route te moeten aanbrengeen.*
- *Telefoon : We zullen afwisselend bellen naar mijn familie en naar de familie van Dirk. Aan beiden hebben we gevraagd dat als ze een boodschap hebben die ons best zo snel mogelijk bereikt, ze die doorbellen aan de andere familie, zodat de kans dat we snel op de hoogte zijn, dubbel zo groot wordt.*

Tot hier de lijst die we samenstelden op basis van reisverslagen bij Wegwijzer, gesprekken met andere reizigers, enz. Gaandeweg stuiten we toch nog op een aantal bijkomende vragen en aandachtspunten :

Vliegtuigtickets kopen

We hebben onze tickets geboekt bij BBL Ticket Travel te Sint-Niklaas. Met Sabena vliegen we het stuk Zaventem – Frankfurt, daarna vliegen we met Malaysian Airlines verder tot Auckland, via Kuala Lumpur. Voor 1 retour ticket betaalden we 42.000 fr. Omdat we in de heenreis een lange tussenstop hebben in Kuala Lumpur, biedt Malaysian Airlines er ons een gratis hotelkamer aan. Vermoedelijk zullen we daar dankbaar gebruik van maken om wat uit te rusten en een douche te nemen of zo.

Hoe verpakken we onze fietsen voor op het vliegtuig ?

In een fietsdoos of in een plastic hoes ? We kozen voor een doos, omdat die volgens ons toch het meest bescherming geeft. Stevige dozen zijn die van Cannondale en van Koga Myata. Je kan ze gewoon bij een fietsbandelaar afhalen (best even bellen om te horen of ze niet juist met het oud papier zijn meegegeven...). Daarnaast denken we ook piepschuim en noppenplastic te gebruiken om de kwetsbare delen van de fiets extra te beschermen.

Deze oplossing geldt uiteraard alleen voor de heenvlucht. Hoe we het op de terugweg zullen aanpakken, zoeken we ter plaatse wel uit.

Wat met de bagagetassen op het vliegtuig ?

We nemen ieder een achtertasje mee als handbagage, waarin we de zwaarste spullen steken (herstellingsgerief voor de fiets, kookpotjes,...). De overige tassen verzamelen we in 1 of 2 kartonnen dozen (andere dan de fietsdoos), zodat deze ook wat meer beschermd zijn. Op die manier wordt het risico om zowel fiets als de rest van de bagage kwijt te spelen kleiner en verdelen we ook het gewicht (verschillende lichtere dozen is volgens ons handiger dan 1 loodzware waarin zowel fiets als tent als al het overige materiaal zit).

Om de brandstoftes voor het kookvuurtje zonder problemen mee te kunnen nemen op vliegtuig, laat ik mijn pa er een laagje verf over spuiten, zodat de vermelding 'fuel bottle' niet meer leesbaar is, en vullen we het flesje met wat fruitsap of cola of zo (dat we uiteraard niet opdrinken !). We kregen deze tip van collega-fietsers.

Hoe geraken we op Zaventem met zo'n grote fietsdozen ?

In een gewone personenwagen kunnen we onze bagage niet kwijt. Een lift van familie of per taxi naar Zaventem kan dus niet. De Sabena-bus nemen, is ook niet haalbaar (hoe geraken we aan de halte ?). Een bestelwagentje huren ? Dat lijkt ons een goede oplossing ! Via Avis Sint-Niklaas denken we een minibusje te huren (ter grote van een politie-combi) om vanuit onze woonplaats naar Zaventem te rijden, en daar bij Avis de auto achter te laten. De prijs is 2.700 fr. excl. BTW (= 21%). Het minibusje is groot genoeg om 2 fietsdozen + overige bagage te vervoeren als de zetels achteraan worden verwijderd. Anderzijds is het niet té groot, zodat je er nog mee binnen kan in de garage van de luchthaven (een gewone bestelwagen zou te hoog zijn).

Hoe beperken we het gewicht van de bagage – rekening houdende met de door de luchtvaartmaatschappij gestelde limiet ?

Zo weinig mogelijk gewicht meenemen is niet alleen belangrijk tijdens het fietsen zelf, maar ook voor de vliegreis verdient dit aspect de nodige aandacht. Om te beginnen hebben we met Sabena en Malaysian Airlines onderhandeld (of beter : laten onderhandelen door het reisbureau) over het maximum gewicht van de bagage : voor Sabena blijft het maximum 20 kg/pers., maar moeten we slechts de helft van het overgewicht betalen (en ook dit is maar 180 fr./kg). Bij Malaysian Airlines is het maximum gewicht opgetrokken tot 30 kg/pers.

Omdat je toch al vlug wat kilo's bij elkaar hebt met fiets, tent, kookgerief, enz. nemen we de zwaarste dingen mee als handbagage (wordt niet gewogen) en kopen we ook een aantal dingen ter plaatse : tandpasta, zeep, handdoeken, enz.

Hoe maken we goede afspraken met het thuisfront ?

Onze familie is bereid om zowel tijdens de voorbereiding als tijdens de reis zelf mee te werken aan het uitvoeren van onze plannen. Om dit alles vlot te laten verlopen en om de familie zo goed en duidelijk mogelijk te informeren over bvb. vluchtnummers, verzekeringspolissen, afspraken met de bank enz., maakten we voor hen een lijst op die deze gegevens verzamelt.

Een reservesleutel voor de Axa-fietssloten bekomen

We nemen ieder onze 2 sleuteltjes mee op reis. Om toch nog een reserve te hebben hier in België, lieten we er ieder 1 bijmaken bij Axa. Hiervoor kochten we bij onze fietsenmaker een couponnetje van Axa (150 fr./stuk), waarop we de sleutelnummers invulden en vervolgens opstuurden naar de firma zelf. Zij sturen de bijgemaakte sleutels naar het adres dat je op het couponnetje vermeldt.

Onderweg

Traject 1 :

Northland

6 oktober - 25 oktober 2000

781 km

1) Gefietste route

- SH16 : Kumeu tot rechterzijbaan naar Warkworth
- SH1 : Warkworth - Brynderwyn
- SH12 : Brynderwyn - Rowene, daar ferry naar Motukaraka - Broadwood - Ahipara - Kaitaia
- SH1 : Kaitaia - Awanui
- SH10 : Awanui tot afslag naar Whangaroa, daar weg die weer uitkomt op de SH10 - Waipapa, daar afslag naar Kerikeri - terug op SH10 : tot Puketona, daar afslag naar Paihia, daar ferry (enkel voetgangers en fietsers !) naar Russell
- Russell - Oakura - Whakapara
- SH1 : Whakapara - Whangarei en daar de bus genomen om ten zuiden van Auckland te geraken (Papakura)

Opmerkingen :

- SH1 & SH10 : druk !
- de westkust vonden we veel rustiger en aangenamer om te fietsen
- Waipoua Forest : heel mooi, bochtige weg doorheen het kauribos
- weg van Rowene, ferry naar Motukaraka, enz. : een aanrader !
- Whangaroa : prachtig gelegen dorpje; na Whangaroa : \pm 15 km gravel + zeer steil en bochtig - wel mooie uitzichten
- kustweg vanaf Russell : goed en rustig alternatief voor de drukke SH1

Alhoewel het slechts heuvelend is, moet er goed geklommen worden op het Northland : op en neer, op en neer, enz.

2) Campings

Tot hiertoe hebben we alleen nog maar op de zogeheten motorcamps gekampeerd, en nog niet op DOC-campgrounds of 'wild'. Zeer goed vonden we de camping in Matakohe, Trounson Top 10 Holiday Park en Russell Top 10 Holiday Park. Iedere camping is voorzien van een ingerichte keuken, alleen potten en pannen moet je zelf meebrengen. Gemiddeld betalen we 10 \$ p.p.(\pm 200 fr.).

3) Eten en drinken

Wij koken altijd ons eigen potje. Lekker en gezond eten kopen is hier geen probleem. Met de kiwi's smijten ze naar onze kop en ook het lamsvlees is heel goedkoop. In de grootwarenhuizen in grotere plaatsen is er een ruime keuze én is het goedkoper winkelen dan in de kleine dairy's (kruidenierswinkeltjes). In de dairy's liggen de prijzen wel wat hoger dan in België, in de supermarkten is dat ongeveer gelijk. Heel interessant is dat vele zaken tot laat 's avonds en ook op zondag geopend zijn.

4) Dit mag je niet missen !

- Kauri-museum in Matakohe
- Trounson Kauri Park en/of Waipoua Kauri Forest Park
- Russell : rustig en idyllisch gelegen dorpje

5) Dagboek

We hebben het Northland achter de rug.

Ondanks de soms steile beklimmingen ging het fietsen steeds goed, op één ongeasfalteerde weg na... De Pedallers Paradise (het reisgidsje dat we gebruiken) had het al aangekondigd : "often hilly, narrow and winding road". En zo was het inderdaad ! We slaagden er weliswaar in om het grootste stuk te fietsen, maar wanneer we het achterwiel voelden wegslijpen en we in de uitgesleten bochten de controle over de fietsen verloren, werd het afstappen. Eens boven werden we echter beloond met een prachtig uitzicht !

Waar we echt van onder de indruk waren, zijn de oude kauriwouden. We fietsten door het Waipoua Forest, waar de grootste (51 m) en oudste (\pm 2.000 j) kauri staat. Nu is het een beschermd boomsoort, maar nog geen 50 jaar geleden werden ze lustig omgehakt omwille van hun mooie hout. Hun hars werd gebruikt in verf, vernis, linoleum, en de Maori's beschilderden hun gezicht ermee. David Sterling, de zoon van de campinghouder in Matakohe, nam ons op een regenachtige en vooral winderige namiddag waarop we niet fietsten, mee naar het kauriwoud dat eens tot het land van zijn overgrootvader en betovergrootvader behoorde. Nu is het een beschermd gebied en eigendom van de staat. Hij vertelde met veel trots over de stoere bomen en de andere planten in het bos. Later, in de rommelige schuur van grootvader Sterling, werd het oude gereedschap dat gebruikt werd voor het vellen van de kauri's, van onder het stof gehaald. Wat we in het kauri-museum gezien hadden, werd nu opeens echt.

Merkwaardige vogels ook, hier in Nieuw-Zeeland ! De tui (uitgesproken als "toeie") is zwart, heeft 2 witte vlekjes op z'n borst en maakt tropische geluiden. De fantail heeft een staart als een waaiertje en fladdert rond zoals een vlinder. Regelmatig zien we sierlijke ijsvogels, en de luid krijsende papegaai-achtige rosella's. De kiwi hebben we nog niet gezien, maar wel hun roep al gehoord tijdens een nachtwandeling in het bos.

De Bay of Islands was paradijselijk ! We hadden er heel mooi weer en relaxten er enkele dagen in het plaatsje Russell, dat mooi gelegen is op 1 van de vele schiereilandjes. Tijdens onze boottocht naar Cape Brett zagen we dolfijnen ! De weg die van Russell langs de kust naar het zuiden loopt, was echt mooi en rustig om te fietsen. We reden van baai naar baai, wat wil zeggen : van op een heuvel afdalen naar zeeniveau, om dan weer een andere heuvel te beklimmen, dan weer dalen naar de volgende baai, enz. ! Goed voor de conditie...

Traject 2 :

Coromandel Peninsula - Rotorua - Taupo - Tongariro NP - Wellington

26 oktober - 21 november 2000

1.250 km

1) Gefietste route

- Papakura - Clevedon- Kaiuaa - Miranda - Thames
- SH25 : Thames - Coromandel - Whitianga
- in Whitianga : ferry naar Hahei - Hotwater Beach
- terug op SH25 tot Waihi
- SH2 : Waihi - Paeroa, met 6 km van de parallel lopende Karangahoke walkway (met tunnel)
- afslag naar Te Aroha - SH27 : Waharoa - Matamata
- afslag naar Te Poi - Tapapa
- SH5 tot afslag naar Oturoa
- terug SH5 Ngongotara - Rotorua
- doodlopende weg naar Blue, Green en Tarawera Lake
- SH30 tot Awakeri, daarna stukje tot Te Teko teruggekeerd en afslag naar Murupara
- SH38 : Murupara - afslag naar Broadlandsroad - Taupo
- SH1 : Taupo - Turangi - Rangipo
- SH46 - SH47 - SH48 tot Whakapapa Village
- terug op SH47 naar National Park
- SH4 tot Tohunga Junction - SH49a tot Ohakune
- Ohakune - Raetihi - Pipiriki - verder langs Whanganui river
- SH4 tot Whanganui

Opmerkingen :

- De westkust van Coromandel Peninsula is toch wel redelijk druk, de oostkust vonden wij veel aangenamer. De oversteek over de heuvelrug was gravel, maar de asfalteringswerkzaamheden zijn volop bezig.
- SH2 : druk !
- SH5 : druk !
- doodlopende weg naar lakes : mooi, op 't laatst veel op en af
- SH30 : tot splitsing met SH33 druk, daarna rustiger en mooi fietsen langs de meren
- Te Teko - Murupara : een aanrader ! Deze weg loopt langs het Te Urewera National Park. In het begin wel veel klimmen. Bijna geen verkeer. Ook de SH38 en Broadlandsroad zijn heel rustig.

- SH1 : mooi langs Lake Taupo, jammer genoeg te veel verkeer
- SH46, 47 & 48 : superrustig en mooi bij "suitable weather". De klim gaat geleidelijk aan.
- Weg langs de Whanganui river is prachtig ! Wel een stuk van \pm 35 km gravel (dit moet je er maar voor over hebben !). Er is een motorcamp in Ranana dat in geen enkele gids terug te vinden is.

2) Dit mag je niet missen !

- Hotwater Beach (Coromandel Peninsula) : een warm badje nemen aan het strand is toch wel een speciale belevenis.
- Rotorua : een plaatsje waar het park bezaaid is met hot water pools, boiling mud, enz. en waar de stoom uit de rioolputjes komt ! Het Bathhouse (7 \$ p.p.) vonden we een heel interessant museum (ideaal voor een regenachtige dag !). Het Maori Arts & Crafts Institute (18 \$ p.p.) is ook een bezoekje waard, zeker omdat er een thermal area met actieve geisers aan verbonden is.
- Taupo : heel mooi gelegen aan het Lake Taupo én met zicht op de vulkanen van het Tongariro National Park. "The Craters of the Moon", een gratis te bezoeken thermal area, vonden we indrukwekkend !
- Tongariro National Park : KNAP ! De Tongariro Crossing is een mooie dagwandeling (17 km) waarbij je de Tongariro-vulkaan oversteekt en daarbij prachtige uitzichten hebt op hooggelegen meertjes, de andere vulkanen, enz. Een echte aanrader ! Er zijn ook kortere en eveneens zeer mooie wandelingen te maken vanuit o.a. Whakapapa Village (waar een camping is).

3) De fietsen

Ze doen het goed ! Onze 27 versnellingen kunnen we met al dat klimmen en dalen goed gebruiken. Tot hiertoe bovendien nog geen enkele lekke band, noch gebroken spaak gehad.

4) Dagboek

In dit deel van Nieuw-Zeeland deed de vulkanische activiteit, die bijna overal aanwezig is, ons echt versteld staan. Aan de Hotwater Beach namen we een warm badje in een zelfgegraven kuil aan het strand ! Dankzij 2 warmwaterbronnen die bij laagtij bereikbaar zijn, verwendeten we er onze hardwerkende fietsersbenen. Ook in Rotorua stoomt het overal en heeft bijna iedere camping of hotel een eigen thermisch bad. In het stadspark bubbelt de modder en koken de hotwater pools !

Langs prachtig gelegen meren fietsten we vervolgens oostwaarts om via het Te Urewera National Park weer naar het Central Plateau (klimmen dus !) te rijden. In Taupo werden we verrast door het prachtige uitzicht op het grootste meer van Nieuw-Zeeland, Lake Taupo, met daarachter de stoere vulkanen van het Tongariro National Park.

Op een stralend zonnige dag deden we de Tongariro Crossing, een wandeling waarbij we de 1.967 m hoge Tongarirovulkaan opgingen. Het landschap was fantastisch mooi en ruw. Er moest serieus geklommen worden, maar fit als we waren na bijna 2.000 fietskilometers was dat zeker geen probleem. We zagen de 4 kraters, waaronder de Red Crater. Deze heeft z'n naam echt niet gestolen : zo'n mooie dieprode kleur hadden we nog nooit gezien ! Aangekomen op het hoogste punt van de crossing, hadden we een prachtig zicht op de andere vulkanen en enkele helder blauwe meertjes. In de afdaling passeerden we stomende hot springs. 's Anderendaags fietsten we - bij heel wat minder mooi weer ! - naar Whakapapa Village aan de voet van de Mount Ruapehu. Dit tochtje was ongeveer 60 km lang, waarvan 35 à 40 km klimmen. Bovendien stond er een strakke wind, die ons enkele keren van de weg blies en de hele rit in de verkeerde richting stond. En alsof dat nog niet genoeg was, kregen we veel regen en 7 km voor de camping een ferme hagelbui over ons heen !! Doorweekt en met billen zo rood als mijne fiets kwamen we aan in Whakapapa Village, waar we een toeristische attractie vormden voor de droge en propere campervanreizigers. Het medelijden stond op hun gezichten te lezen, maar wij hadden best voldoening van deze grensverleggende dag. De warme douche deed bovendien dubbel zoveel deugd als anders ! Een goed nachtje slapen deed ook wonderen, maar toch hielden we het de dag nadien bij enkele easy walks... Want, alhoewel we als kerngezonde westerlingen die iedere dag voldoende vitamientjes op hun bord hebben, best tegen een stootje kunnen, hadden we wel pap in de benen...

Eens bekomen van dit alles fietsten we langs de kronkelende Whanganui rivier weer naar de kust, en daarmee zit het fietsen op het Noordeiland er voorlopig op (we keren nog terug, want onze terugvlucht is vanuit Auckland). Op naar het Zuideiland !

Traject 3 :

Picton - Lewis Pass - Arthur's Pass - Mount Cook - Queenstown - Te Anau

22 november - 25 december 2000

1.795 km

1) Gefietste route

- SH1 : Picton - Kaikoura
- SH70 : Kaikoura - Achray
- SH7 : over de Lewis Pass naar Greymouth (en ook side road naar Hanmer Springs gefietst)
- een stukje terug op de SH7 en in Stillwater de afslag naar Jacksons genomen
- SH73 : over de Arthur's Pass en Porters Pass tot in Waddington
- SH72 : Waddington - Geraldine (met onderweg een zijsprongetje naar Methven)
- SH79 : Geraldine - Fairly
- SH8 : Fairly via Lindis Pass naar Cromwell (na Lake Tekapo langs het kanaal gefietst en SH80 naar Mount Cook Village genomen)
- SH6 : Cromwell - Arrow Junction
- zijweg naar Arrowtown, Arthur's Point en vervolgens Queenstown
- SH6a : Queenstown - Glenorchy en terug (doodlopende weg)
- SH6 : Frankton - Five Rivers en daar afslag naar Mossburn
- SH94 : Mossburn - Te Anau

Opmerkingen :

Alle wegen - behalve de SH1 Picton - Kaikoura en de SH6 Cromwell - Arrow Junction - zijn opvallend rustiger dan op het Noordeiland. Als je voor een kortere periode naar Nieuw-Zeeland gaat fietsen, kies dan enkel voor het Zuideiland !! Het was echt mooi op de passen en op de SH80 naar Mount Cook, die langs Lake Pukaki loopt. De SH6a van Queenstown naar Glenorchy is klimmen, dalen, klimmen, dalen, enz., maar knap !

2) Dit mag je niet missen !

- Prachtige gelegen meren : Lake Brunner, Lake Pearson, Lake Tekapo, Lake Pukaki, Lake Te Anau, ...
- Neem de tijd om een aantal mooie (berg)wandelingen te maken, bv. aan Lake Tekapo of in het Mount Cook National Park !
- We hadden 2 toffe fietshostels op onze route : "Pedallers Rest" nabij Ward (SH1 tussen Blenheim en Kaikoura) : via een gravelweggetje bereikten we een superrustig gelegen boerderij met veel schapen en accommodatie voor fietsers :

een aanrader ! Neem wat voedselvoorraad mee en blijf er een dagje langer dan gepland !

- Het andere niet te missen hostel is "Pedallers Paradise" in Lake Tekapo (zie verder).

3) Dagboek

Het Zuideiland heeft ons hartje gestolen en we hebben er nog niet de helft van gezien. Het moois begon al toen we met de ferry vanuit Wellington de verrassende Marlborough Sounds binnenvaarden. De beboste schiereilanden vormden een ware avenue die er bij zonsondergang heel mysterieus uitzag. Vervolgens fietsten we langs de kust naar Kaikoura, en daarna ging onze route landinwaarts, want we wilden de Lewis Pass over. Daar hebben we prachtige dagen beleefd : wij twee op ons fietskes tussen stoere bergen en langs diepe rivierkloven ! Ook de Arthur's Pass was - op z'n minst gezegd - indrukwekkend, voornamelijk het laatste steile stuk waar we onder een brandende zon onze fietsen naar boven duwden... gedeeltelijk op de fiets, gedeeltelijk naast de fiets... Het mooie berglandschap met helderblauwe meertjes tijdens onze rit naar de Porters Pass, de dag daarna, deed ons onze vermoeide benen vergeten ! Na iedere bocht zag het landschap er helemaal anders uit... Wij maar foto's trekken !

In Tekapo - nabij het gelijknamige meer - kampeerden we in de tuin van het fietsershostel van Nigel Rushton, de schrijver van het fietsersgidsje "Pedallers Paradise" dat we gebruiken. De accommodatie op zich stelde niet veel voor : slechts 1 douche (voor al die naar 't zweet stinkende fietsers !), een veel te kleine keuken, overal rommel die in de weg ligt, en hoe lang de laatste kuisbeurt geleden was ? We vragen het ons af... Nigel zelf is echter een onvergetelijk figuur !! In een tot op de draad versleten hemdje en dito short met daaronder bleke benen in donkerblauwe sokken en bompasloefen verwelkomde hij ons in het hostel en zat hij 's avonds gezellig bij z'n gasten te praten over mooie fietsroutes, tegenwind en de Lonely Planet Cycle Guide die nog niet half zo goed is als de zijne (dat vinden wij trouwens ook). Regelmatig kropen weerbarstige haarlokken op of onder z'n veel te grote brilmontuur, waar hij bij zonnig weer een nóg grotere zonnebril gewoon boven droeg. Onze e-mailtjes mochten we versturen in z'n bureau, of tenminste wat je een bureau kan noemen : op een tafeltje bij het raam stond een computer bedolven onder allerhande toeristische foldertjes, exemplaren van de "Pedallers Paradise" en er slingerden zelfs onderdelen van een frigobox in het rond. Recente wijzigingen van de informatie in het reisgidsje plakte hij met pritt op de achterflap van ons exemplaar, kwestie van een beetje up-to-date te zijn... Enfin, we hebben echt wel ons plezier gehad met die Nigel !

Traject 4 :

Te Anau - Invercargill - Stewart Island - The Catlins - Otago Peninsula - Dunedin - Cromwell - Haast

25 december 2000 - 27 januari 2001

1.290 km

1) Gefietste route

- SH95 : Te Anau - Manapouri
- SH99 : Manapouri - Invercargill
- SH1 : Invercargill - Bluff (heen en terug)
- SH92 : Bluff - The Catlins - Balclutha
- SH1 : Balclutha - Milton - Waihola
- in Waihola gravelweg naar Taieri Mouth en kustweg (via Brighton) naar Dunedin
- Portobello Road naar Portobello (Otago Peninsula) heen & terug
- SH87 : Dunedin - Middlemarch
- Otago Central Rail Trail : Middlemarch - Clyde
- SH8 : Clyde - Cromwell
- SH6 : Cromwell - Wanaka - Haast

Opmerkingen :

- Vanuit Te Anau kan je naar Milford Sound (SH94). Deze trip hebben wij met een busje gedaan ("Trips 'n Tramps") en niet per fiets, omwille van de Homertunnel en het slechte weer (gietende regen !). Anders wel een héél mooie weg om te fietsen.
- In The Catlins weken we een paar keer af van de SH92, m.n. naar Waipapa Point, Slope Point en Curio Bay en naar Kaka Point en Nugget Point. Hierdoor kregen we meer gravel voorgeschoteld, maar het was het meer dan waard !
- Algemeen gesproken zijn de wegen van dit traject rustig genoeg om aangenaam te fietsen, uitgezonderd de SH1 Balclutha - Waihola en de SH8 Clyde - Cromwell, die wij wel mooi, maar iets te druk vonden. Ook rond Invercargill en Dunedin was er meer verkeer.
- Het Otago Central Rail Trail is een oude spoorwegroute die nu fiets-, wandel- en ruiterspad is. Een echte must !! Steile klimmen of afdelingen zijn er niet, alles gaat heel geleidelijk aan. Wel gravel die op sommige plaatsen niet te best is. Geen auto's en prachtig gelig landschap, kenmerkend voor Central Otago. Het pad voert je ook langs en door vele schapenweiden : hekje open, hekje dicht, hekje open, hekje dicht, enz. Rekening houden met 3 niet verlichte tunnels op deze route.

- Vanuit Wanaka fietsten we de doodlopende weg naar Glendhu Bay, vanwaar Mount Aspiring mooi te zien is en knappe wandelingen te doen zijn.
- De Haastpass lijkt ons het makkelijkst in de richting waarin wij hem gefietst hebben. Neem er je tijd voor, dan kan je nog enkele wandelingetjes doen naar watervallen en door mooi regenwoud.

2) Dit mag je niet missen !

- Milford Sound - ook als het regent ! Heel spectaculair met 100-den tijdelijke watervallen.
- Stewart Island : niet om te fietsen, maar om te wandelen. Je kan er meerdaagse tochten maken, maar ook de day-hikes zijn zeer afwisselend en mooi. Veel vogels en veel modder... Je kan er met het vliegtuig of met de ferry naartoe. Wij namen de ferry voor 94 \$ p.p. (\pm 2.000 fr) met fiets heen en terug.
- The Catlins ! Vooral Curio Bay is the place to be : je kan er yellow eyed pinguins zien en (gratis !) zwemmen met de Hector's dolphins. Er is ook een fossiled forest van meer dan 180 miljoen jaar oud. Ook Nugget Point is mooi.: vele zeehondjes die achter elkaar aanzitten of lui in de zon liggen. In de hide kan je de yellow eyed pinguins bij valavond naar hun nesten zien waggelen.
- Verken zeker het Otago Peninsula, waar een albatrossenkolonie nest (je kan er voor 23 \$ p.p. tot vrij dichtbij komen) en Nieuw-Zeelands enige kasteel staat (= Larnach Castle).
- Otago Central Rail Trail : zie hierboven.

3) Dagboek

Regen of wind, storm of hagel, brandende zon, we zijn echt meer en meer van Nieuw-Zeeland beginnen houden ! Milford Sound, een mooie fjord in het Fiordland National Park, zagen we in de gietende regen, maar toch was het zeer de moeite waard. Het zag er niet zo vredig uit als op de postkaartjes of in de toeristische folders, het was integendeel heel guur en vol dramatiek. Door de onophoudelijke stortregen ontstonden er 100-den watervallen die van de hoge rotswanden afdonderden en de grijze silhouetten van de bergen zagen er heel ondoorgrondelijk uit. Prachtig allemaal.

Op Stewart Island was het ook maar miezerig en koud, maar als de groenbruinige, luid krijsende papegaaien (kaka's), de tui's, bellbirds en andere inheemse vogels er zomaar om je oren vliegen, ben je dat vlug vergeten. Mooie verlaten baaien ook, en de mosselen kan je er zomaar van de rotsen plukken. De tocht door de Catlins had ook alles wat ons hartje verlangt: ruwe kust, prachtige vergezichten, een frisse duik in de Grote Oceaan in het gezelschap van een groepje dolfijnen, waggelende pinguins, zeehonden, enz.

Bij een riviermonding zagen we ontelbare krabben die achter elkaar aanzaten, in hun holletjes doken en met hun scharen voedsel naar hun mond brachten. Een natuurdocumentaire in het echt !

Ook ons bezoekje aan Taiaroa Head, op het Otago Peninsula, waar een kolonie royal albatrossen nest, was voor ons een hele speciale belevenis. We zagen er hoe de enorme vogels elkaar met klapperende snavels en opengespreide vleugels begroetten. Je wordt er gewoon sprakeloos van...

Enkele dagen later werden we opnieuw door verstomming geslagen toen onze tent het in een storm begaf. We stonden goed beschut voor de noordwestenwind, maar de rukwind die om half 2 's nachts vanuit het oosten als een lawaaiërige trein op onze tent kwam afgedonderd, was er te veel aan. Ons huisje werd genadeloos plat geblazen en in alle richtingen aan flarden gescheurd. Onze Nieuw-Zeelandse buurman kwam ons ter hulp met de woorden "It's alright. It's alright.", maar het was verre van "all right" : we waren dakloos en ons geliefde tentje was onherstelbaar beschadigd... Ik had veel zin om eens goed ruzie te maken met die wartaal bazelende vent, maar onze spullen moesten eerste een veilig onderdak krijgen vooraleer er wat zou wegwaaien of er nog meer schade zou aangericht worden. Dankzij Dirk, die ondanks deze ingrijpende gebeurtenis het hoofd koel hield, zijn we vrij vlot naar het keukengebouw geëvacueerd ! Daar hebben we dan ook de verdere nacht doorgebracht en wat geslapen vooraleer 's anderendaags op zoek te gaan naar een nieuwe tent. We hebben er nu één die getest is op windsnelheden tot 160 km/u, dus dat zou moeten volstaan voor de verdere reis.

Daarna fietsten we het Otago Central Rail Trail, een vroeger spoorwegtraject waarlangs het nu heel mooi fietsen is. Het 150 km lange pad voerde ons door tunnels en langs oude viaducten door een prachtig landschap tot in Clyde, van waar het niet ver meer was naar Cromwell, waar we onze fietsende vrienden Lies en Bart zouden ontmoeten. Samen brachten we enkele luie dagen door - met een zonnig terrasje, lekkere wijn en veel ijskrem - alvorens we ieder onze tocht weer verder zetten. Het weidse en geelachtige dorre landschap van Central Otago lieten we achter ons en kregen er het weelderige regenwoud voor in de plaats naarmate we de Haastpas naderden. Ook de zandvliegjes zijn nu weer van de partij : we worden er gewoon door opgevreten !

Traject 5 :

Haast - Westport - Buller Gorge - Nelson Lakes NP - Motueka - Takaka Hill - Golden Bay - Abel Tasman NP - Nelson - Marlborough Sounds - Picton

27 januari - 5 maart 2001

1.632 km

1) Gefietste route

- doodlopende weg naar Jackson Bay
- SH6 : Haast - Westport - Kawatiri Junction (ook doodlopende weg naar Okarito gefietst)
- SH63 : Kawatiri - St.-Arnaud
- binnenweg van St.-Arnaud - Motueka (langs Motueka Valley)
- SH60 : Motueka - Takaka - Collingwood - Whanganui Inlet - Puponga (doodlopend) en terug naar Takaka
- Takaka - Totaranui
- boot Totaranui - Kaiteriteri
- Kaiteriteri - Motueka en langs binnenweg naar Nelson
- SH6 : Nelson - Havelock (ook doodlopende weg naar French Pass gefietst)
- Queen Charlotte Drive : Havelock - Picton (ook doodlopende weg naar Te Mahia gefietst)

Opmerkingen :

We hebben overall heel mooi en rustig gefietst, met uitzondering van Nelson en omgeving. Vooral op de doodlopende wegen is - uiteraard - weinig verkeer en dat maakt het fietsen dubbel zo aangenaam. De onverharde weg naar French Pass was wel in slechte staat toen wij er waren.

De weg langs de westkust loopt van Haast tot Hokitika door het regenwoud, vanaf Greymouth kan je de ruwe kust zien, en dat vonden wij het mooist.

De Buller Gorge (Westport - St.-Arnaud) is een echte aanrader, alsook de weg door Motueka Valley.

Als je het Abel Tasman National Park wil bezoeken zonder hordes wandelaars of kano's om je heen, ga dan naar het noordelijke deel van het park (vanuit Totaranui te bezoeken). Je moet hier wel de Takaka Hill (0 - 800 m) voor overmeesteren, maar dat valt echt wel mee. Ook de Golden Bay tot aan Farewell Spit is zeker de moeite waard, dus laat je door deze klim niet afschrikken ! Je kan ook altijd de bus nemen of de watertaxi langsheen het Abel Tasman National Park om de Takaka Hill te vermijden. Wij fietsten in de éne richting wél, op de terugtocht naar de Tasman Bay namen we de boot om op die manier het Abel Tasman National Park ook vanuit het water gezien te hebben. Neem de grote watertaxi van 'Wilson's Abel Tasman Enterprises' en reserveer vooraf.

2) Dit mag je niet missen !

- Fox Glacier of Franz Jozef Glacier : indrukwekkende ijsmassa temidden van regenwoud !
- Okarito : vredig dorpje in the middle of nowhere (en zonder winkel, dus mondvoorraad meenemen), omgeven door schilderachtige lagoons en regenwoud.
- Pancake Rocks en "blowholes" : wacht op hoogtij, het schouwspel van de blowholes tart alle verbeelding !
- Golden Bay :
 - Farewell Spit : landtong aan het noordelijke uiteinde van Golden Bay met 100-den zwarte zwanen
 - Wharariki Beach : bij laagtij zijn er verschillende imposante natuurlijke bogen te zien
 - Whanganui Inlet : mooi wetland gebied, rustig en verlaten
- Abel Tasman National Park : bezoek het vanuit Totaranui !
- Marlborough Sounds : de rit naar French Pass is prachtig, maar je moet er wel wat voor over hebben.
- Te Mahia heeft een idyllisch gelegen campingetje en ook de Queen Charlotte Drive is sprookjesachtig.

3) De fietsen

Alles loopt op wieltes ! Na meer dan 6.000 km hebben we nog altijd geen leuke band (Continental Top Touring), noch gebroken spaak gehad ! Het schakelen loopt af en toe wat stroef, want eigenlijk zijn de ketting en tandwielen aan vervanging toe. Af en toe wat bijstellen is de boodschap, want we willen met deze ketting en tandwielen de tocht uitdoen.

We onderhouden de fietsen regelmatig : kuisen, ketting oliën, ingereden glas uit de banden halen, enz.

Van onze Ortliebtassen zijn we erg tevreden : echt 100% waterdicht, ook bij gietende regen. Dit kan van onze Agu (Quorum) stuurtassen niet gezegd worden : zelfs met beschermhoes worden onze spullen toch nat.

4) Dagboek

We zijn weer in Picton, en dat betekent dat we het Zuideiland spoedig zullen verlaten. De ferry, die ons langs de verrassende Marlborough Sounds en de vaak heel winderige Cook Strait naar Wellington zal brengen, wacht op ons. Weer op het Noordeiland vatten we de terugtocht naar Auckland aan, want op het eind van de maand vliegen we back home.

Na 5 maanden reizen hebben we reeds 4 dagboek-schriftjes volgepend, en het 5de is al over de helft. We maken dan ook iedere dag wel wat mee : het landschap waar we doorheen fietsen is bijna iedere dag anders, we ontmoeten reizigers of

praatgrage Nieuw-Zeelanders, we fietsen onder een brandende zon of in de pletsende regen zoals dat langs de westkust wel een paar keer het geval was... Helemaal doorweekt kwamen we dan 's avonds ergens op een camping aan. Veel plaats om te schuilen is er immers niet : het woud is zó dicht begroeid dat schuilen onder een boom onbegonnen werk is. Trouwens, wanneer het aan de westkust begint te regenen, dan regent het écht en helpt een bladerdak alleen de eerste 5 minuten en daarna niet meer... Het jungle-achtige regenwoud wordt dan in een mysterieus wolkenkleed gehuld : de boomvarens, de rata, rimu en andere inheemse boomsoorten staan er dan mooi frisgroen bij. Tot Hokitika fietsten we tussen 2 groene hagen van regenwoud, daarna kwam de ruwe kustlijn te voorschijn. Vooral het stuk tussen Greymouth en Westport was heel mooi én heel rustig om te fietsen. Vanuit Westport volgden we de Buller-river stroomopwaarts tot aan z'n bron in het Nelson Lakes National Park. Het werd een bijna 200 km lange tocht die we in 2 dagen aflegden. We zagen de Buller veranderen van een brede, trage rivier tot niet meer dan een kabbelend beekje.

Na Nelson Lakes NP volgde een lange geleidelijke afdaling terug naar de kust, waarna we de klim over de Takaka Hill dan toch aandurfd en vervolgens een 2-tal weken in de Golden Bay vertoefden. Voor mij een ideale plaats om wat uit te rusten na de 6.000 km die ondertussen op de teller stonden. Dirk wist echter met z'n energie geen blijf ! Terwijl ik op mijn dooie gemak schelpjes verzamelde aan het strand, trok hij er samen met een Nederlandse fietser voor een stevige wandeling op uit.

In de baai stranden regelmatig groepen walvissen en dolfijnen. Waarom dit gebeurt is voor de wetenschappers een raadsel. In de whale rescue kit was in ieder geval al het nodige materiaal te vinden om de nog levende dieren te redden : dekens en ook emmers om de walvissen en dolfijnen vochtig te houden. In het bezoekerscentrum/café hingen foto's van zo'n rescue operatie en te water laten van een grote groep gestrande walvissen. Er zouden altijd vele behulpzame vrijwilligers op afkomen.

Na een boottocht langs de kustlijn van het Abel Tasman National Park - het ene goudgele strand na het andere ! - kwamen we weer in de bewoonde wereld. In Rai Valley verlieten we toch weer de hoofdweg om de doodlopende, maar erg mooie weg naar French Pass te fietsen. Het dorpje is knap gelegen op het uiteinde van een landtong in de Marlborough Sounds. Omdat de rit op de slechte onverharde weg te lang was om op één dag te fietsen, sloegen we onze tent op op de kleine camping van Pam en Ian. Alhoewel er - zoals op alle Nieuw-Zeelandse campings - een gemeenschappelijke keuken was met fornuis, microgolfoven, enz., nodigden ze ons uit om in hun privé-keuken te komen kokkerellen en daarna met hen in de woonkamer te zitten. In de keuken zagen we bekertjes met vissen en schelpjes erop, de ovenhandschoenen en ook het keukenwekkertje hadden de vorm van veelkleurige tropische vissen. Zelfs op het toiletpapier waren dolfijntjes afgebeeld en het douchegordijn was versierd met zeesterren en Sint-Jakobsschelpen ! Later op de avond haalde Ian met veel enthousiasme de vele foto's van exotische vissen en

koraalriffen boven, die hij aan de Fiji Islands met z'n onderwatercamera getrokken had. En natuurlijk mochten de foto's van de trotse visser met z'n extra grote vangsten ook niet ontbreken : Ian met een joekel van een zwaardvis, Ian met reuzengrote kreeften, enz. Hij vertelde over de oesterkwekerijen van het Noordeiland en de mussell farms in de Marlborough Sounds.

Toen we 's anderendaags op een soort jaarmarkt een mosselkraampje passeerden, konden we natuurlijk niet anders dan proeven... In tegenstelling tot de mosselen in België hebben ze geen zwarte, maar een groene schaal, en ze zijn nog groter dan jumbo. En lekker !

Via de Queen Charlotte Drive fietsten we onze laatste kilometers op het Zuideiland.

Traject 6 :

Wellington - Hastings - Cape Kidnappers - Napier - Gisborne - Whakatane - Rotorua - Auckland

6 maart - 29 maart 2001

915 km

1) Gefietste route :

- trein Wellington - Hastings (45 \$ p.p. met fiets)
- Hastings - Havelock North - Te Mata Peak
- Havelock North - Clifton, Cape Kidnappers (doodlopend)
- Clifton - Clive
- SH2 : Clive - Napier - Gisborne
- SH35 : Gisborne - East Cape - Opotiki
- SH2 : Opotiki - Kutarere
- Kutarere - Ohope - Whakatane
- SH30 : Whakatane - Rotorua
- trein Rotorua - Middlemore, Auckland (35 \$ p.p. met fiets)

Opmerkingen :

We kozen deze route omdat we heel graag de East Cape (SH35 Gisborne - Opotiki) wilden fietsen. Het is dan ook zalig rustig en verlaten. Een echte aanrader ! Vanaf Whangaparaoa tot in Opotiki fiets je met zicht op White Island.

Omdat we dan toch in de buurt waren, fietsten we ook de Te Mata Peak op, een 400m hoge heuvel nabij Havelock North. Je hebt er prachtige uitzichten op de omgeving.

De weg tussen Napier en Gisborne was ook heel mooi, met als enige nadeel dat er nogal wat vrachtverkeer op zit.

Verder moet je op dit traject rekening houden met vele pittige klimmetjes...

2) Dit mag je niet missen !

- Wandeling vanuit Clifton naar Cape Kidnappers : de strandwandeling langsheen hoge kliffen naar de Jan-van-Genten-kolonie aan het uiteinde van de Cape is alleen mogelijk bij laagtij !
- beklimming van Te Mata Peak
- Art deco wandeling in Napier : self guided walk-brochure te koop bij visitor information centre voor 2,50 \$.
- In Gisborne : bezoek aan oud Maori-ontmoetingshuis, beklimming naar uitzichtpunt over de stad.
- East Cape :

- Tolaga Bay : wandeling naar Cook's Cove met mooie uitzichten op de prachtige baai en de langste pier van Nieuw-Zeeland (600 m).
- Tikitiki : breng een bezoekje aan de oude Maori-kerk met knap houtsnijwerk vol symboliek.
- In ieder dorpje is wel een Maori-ontmoetingshuis dat enkele foto's waard is.
- Ga vanuit Whakatane met de boot naar White Island voor 110 \$ p.p. (\pm 2.200 fr), prijzig maar de moeite waard !

3) Dagboek

Vanuit "Windy Wellington" namen we de trein tot in Hastings, van waar we het laatste traject op onze Nieuw-Zeelandreis ondernamen.

Na een stop bij de grote Jan-van-Gentekolonie op Cape Kidnappers fietsten we richting Napier, een gezellig art deco-stadje met rijzige palmbomen. Van daaruit ging de weg verder naar Gisborne. Deze stad gaat er prat op dat ze, vanwege haar oostelijke ligging, de eerste ter wereld is om 's ochtends het zonlicht te zien. Vooral bij het aanbreken van het jaar 2000 werd dit sterk in de kijker gezet : vanaf 1997 begon men al af te tellen tot het aanbreken van het nieuwe millennium !

Daarna volgde de tocht langs de East Cape. Een zeer heuvelachtige weg voerde ons langs kleine Maori-dorpjes door weilanden met schapen tot aan de kust. In ieder dorpje stond een Maori ontmoetingshuis versierd met het typische houtsnijwerk waarop figuurtjes met wijd opengesperde ogen en uitgestoken tong afgebeeld zijn. Voor het eerst tijdens de reis hoorden we de Maori-taal spreken. Alhoewel het Maori een officiële 2de taal is in Nieuw-Zeeland en ook op alle scholen onderwezen wordt, hoor je toch bijna uitsluitend Engels praten. Jammer eigenlijk, want het Maori is best een grappige taal om naar te luisteren. Doordat er maar een beperkt aantal medeklinkers in het alfabet vertegenwoordigd zijn, is het zo'n beetje een brabbeltaaltje. Vele plaatsnamen zijn echter wel in het Maori : dat je ze als toerist verkeerd uitspreekt, is gegarandeerd !

Gedurende 2 dagen fietsten we met zicht op White Island, een vulkanisch eiland op ongeveer 60 kilometer van de kust in de Bay of Plenty. Omdat we zo gefascineerd waren door de vulkaan - waaruit steeds een grote witte rookpluim opsteeg - gingen we later ook van heel dichtbij een kijkje nemen. Na anderhalf uur varen, zetten we gewapend met helmen en maskers voet aan wal op de vulkan. Temidden van gele sulferafzettingen en stomende fumarolen wandelden we over een grauw lavaveld tot aan de rand van de krater. Vol verbazing stonden we naar het diepgroene kratermeer te kijken en naar de grote rookpluim die nu wel héél dichtbij was. Fantastisch !!

Toen we de dag daarna het stadje Rotorua binnenfietsten, werden we nog meer verbaasd... In het stadspark, waar tussen de netjes aangelegde bloemperkjes reeds modderpoelen en warmwaterbronnen te zien waren, was er na een uitbarsting een

nieuwe modderpoel bijgekomen. Waar voordien gewoon het gazon was, pruttelde nu een soort puddingachtige grijze brij, omringd door bomen die dankzij de uitbarsting helemaal onder de modder zaten. Wat een ravage ! Alhoewel we in het begin van onze reis al een bezoek aan Rotorua hadden gebracht, waren we toch opnieuw verwonderd over de stoom die uit de rioolputjes opstijgt, de op sommige plaatsen kokende rivier, en natuurlijk ook de rotte eierenstank waaraan niet te ontsnappen valt. Toch wel heel merkwaardig dat mensen op zo'n levende plek een stad willen bouwen...

In Rotorua namen we de trein naar Auckland. Na de rust en de ruimte van het Nieuw-Zeeland dat we tot hiertoe hadden gekend, kregen we nu de drukte van een grote stad. We bezochten de city met ultramoderne gebouwen en kruispunten die bij regelmaat kortstondig voor alle autoverkeer werden afgesloten, zodat voetgangers kriskras door elkaar het kruispunt in alle mogelijke richtingen konden oversteken.

Met 7.663 km in de benen namen we vervolgens afscheid van Nieuw-Zeeland. De 6 maanden zijn voorbij gevlogen...

Terug thuis

Na lang vliegen en nog langer onderweg werden we op 30 maart door mijn vader afgehaald in Zaventem. Door z'n aanwezigheid en z'n vertrouwde manier van doen was het precies alsof we nooit waren weg geweest. Eens op de autostrade viel de enorme drukte ons echter veel meer op als anders : zoveel auto's, zo'n wirwar van wegen, wat een gedoe ! Dit waren we niet meer gewend. Ook het binnenrijden van onze straat was precies geen realiteit, en wanneer we de sleutel in het sleutelgat staken en ons huisje binnen gingen viel alles als een loodzware last op onze schouders : het huis was vuil en stoffig, de kamerplanten die de goede zorgen van onze familie niet hadden overleefd stonden er doods bij, de grote doos post bevatte op een tweetal welkom thuis-kaartjes na enkel saaie kost. Wat wel heel leuk was, was de volle ijskast en het bosje bloemen waarvoor Sabine gezorgd had. Door haar werden we verwacht en dat deed deugd ! Voor vele anderen waren we precies uit het oog, uit het hart.

Bovendien kon de zozegde luxe van een bad, een luie zetel, een keuken vol potten en pannen, glazen en borden ons niet bekoren : het stootte ons eerder af en stemde ons triestig. Pas na een tijdje konden we weer genieten van de dingen die we op reis gemist hadden : de mooie pianomuziek van Satie en Wim Mertens, het plezier van een taart te bakken, een goed hoofdkussen om op te slapen, een fris schuimend Rodenbachske.

Na een weekendje thuis begon ik alweer te werken. Alhoewel ik erop voorbereid was om noodgedwongen de draad weer op te pikken, vertrok ik met veel tegenzin richting Sint-Niklaas. Gelukkig was het weerzien met de meeste collega's heel hartelijk en werd er nieuwsgierig geluisterd naar mijn verhalen over het verre Nieuw-Zeeland. Slechts een minderheid reageerde bitter en jaloers. Bovendien kreeg ik van mijn naaste collega's de gelegenheid om rustig aan in te werken terwijl ze het zelf heel druk hadden. Dat vond ik heel attent. Vanuit de directie liet men mij echter duidelijk verstaan dat een volgende loopbaanonderbreking om te reizen wel eens zou kunnen uitdraaien op een ontslag ! Over loopbaanonderbreking in functie van de opvang van kinderen kon daarentegen wél gepraat worden... Een nogal enggeestige houding, vind ik.

Dirk begon na 3 à 4 weken te solliciteren en ging op 1 juni weer aan de slag. Dit uitstel van executie was welgekomen : zo kon hij tijdens de eerste weken op een rustige manier nog wat praktische zaken afhandelen. Het maakte de overgang tussen de dagdagelijkse vrijheid en de wekdagelijkse gekooidheid wat minder bruusk. Hij kon ook zijn goede fysieke conditie in stand houden met regelmatige looptrainingen, die uitmondten in een mooie prestatie bij de jaarlijkse Dwars door Brugge stadsliep. Op het werk kon Dirk tegen zijn nieuwe collega's amper iets kwijt over onze fietstocht, waardoor hij er met het reis-van-mijn-leven-gevoel bleef zitten.

In gedachten zijn we nog veel in Nieuw-Zeeland. Wanneer we over onze reis praten of aan vrienden en familie onze foto's tonen, krijgen we een goed gevoel vanbinnen. We vinden het ook heel plezierig dat mensen vragen stellen over onze

ervaringen op reis, de thuiskomst, enz. Een veel gehoorde vraag is : “En, veel kangoeroes gezien ?”, maar die zitten in Australië en niet in Nieuw-Zeeland natuurlijk...

Maar hier is nog niet alles mee gezegd...

Na de lange en vermoeiende terugreis wachtte ons bij het ophalen van de bagage een zeer onaangename verrassing : de fietsen waren er niet... Aan de hand van de nummers op de bagagelabels spoorde een bediende van de dienst ‘verloren bagage’ onze zoek geraakte fietsen op en wist ons na nog geen 5 minuten zoekwerk te vertellen dat ze op Schiphol waren verzeild geraakt. Onze tweewielers zouden dezelfde dag nog naar Zaventem overgebracht worden en vervolgens met een bestelautootje bij ons thuis worden afgeleverd. Hiervoor dienden we een formulier in te vullen met niet alleen onze identificatiegegevens, maar ook een gedetailleerde beschrijving van de fietsen. Zoals afgesproken werd de terechtgekomen bagage aan huis afgezet. We tekenden voor ontvangst.

Bij het verwijderen van de grote plastic hoes, de noppenplastic en het karton waarmee we onze fietsen hadden ingepakt, merkten we dat onze fietsen ernstig beschadigd waren. We stonden er alle twee maar mistroostig bij toen we ontdekten dat de bagagedrager van Dirks fiets volledig om zeep was, er allerlei eigenaardige barstjes in de lak te zien waren en de dynamo ook in ‘rusttoestand’ tegen de velg zat. Mijn fiets had een gebroken bidonhouder de Tubus low rider was vooraan helemaal doorgebogen (de vooruitstekende ‘teut’ zat helemaal tegen het voorwiel !) en ook de dynamo was niet meer te gebruiken. De fietsenmaker ontdekte later ook nog gebarsten wielen. Hij raamde de kosten voor nieuwe onderdelen en herstelling op meer dan 40.000 fr.

Gelukkig hadden we net voor ons vertrek een fietsverzekering afgesloten die dergelijke schade dekt ! We namen zo vlug mogelijk contact op, vulden de nodige formulieren in en bezorgden de maatschappij een bestek ter reparatie van de fietsen. Daarnaast dienden we een schadeclaim in bij Sabena. Alhoewel we slechts het traject Frankfurt – Brussel met Sabena gereisd hebben en zowel de vluchten Auckland – Kuala Lumpur en Kuala Lumpur – Frankfurt met Malaysian Airlines, neemt Sabena de verantwoordelijkheid voor de bagage op zich. Het blijkt een afspraak te zijn dat de maatschappij met dewelke je het laatste deel van je reisweg aflegt opdraait voor vergoedingen ten gevolge van schade, verloren bagage, enz. Na wat bellen en schrijven kregen we op een dag een cheque ter waarde van 27.000 fr. in de bus, vergezeld van een brief boordevol excuses en of we de volgende keer alstublieft opnieuw met Sabena willen vliegen. Deze 27.000 fr. is het maximumbedrag dat door Sabena kan uitgekeerd worden, gezien zij per kilo bagage niet meer schadevergoeding betalen dan een vooropgesteld bedrag, uitgedrukt in Amerikaanse \$. Rekening houdende met het feit dat een fiets voor hen maximum 15 kg mag wegen, komt men zo aan die 27.000 fr. De overige kosten werden, met uitzondering van een klein forfait, vergoed door de verzekeringsmaatschappij

Noviopolis (Molière­laan 132, 1000 Brussel, noviopolis@village.uunet.be, 02/346.63.23).

Toch nog een laatste woordje over Nieuw-Zeeland

Zoals al wel blijkt uit wat vooraf ging, hebben we echt genoten van onze reis in Nieuw-Zeeland en van het natuurschoon dat de eilanden in de Grote Oceaan te bieden hebben. Het landschap is erg afwisselend : er zijn prachtige stranden, ongerept regenwoud, gletsjers, fjorden, vulkanen, besneeuwde bergen, helderblauwe meertjes, rivierkloven, enz., en dit allemaal op fietsafstand van elkaar. Bovendien zijn de wegen er goed en meestal niet te druk bereden door auto's of vrachtverkeer. Dit geldt vooral voor het Zuideiland. Het Noordeiland heeft wel een aantal drukbereden wegen, wat ervoor zorgt dat je je route op dat vlak toch wat nauwlettender moet uitstippelen. Er zijn natuurlijk ook onverharde wegen waar sowieso minder verkeer is.

Van de prijs/kwaliteitsverhouding van de Nieuw-Zeelandse campings stonden we echt versteld ! Voor gemiddeld 20 \$ (\pm 400 fr.) voor ons twee, per nacht kregen we een mooi stukje gras voor de tent, goed en proper sanitair, een gemeenschappelijke keuken met fornuis, koelkast, diepvriezer en microgolfoven en dikwijls was er ook een TV. Tegen extra betaling kon je gebruik maken van wasmachine en droogkast. De campings van het Department of Conservation hebben deze faciliteiten niet, maar ze zijn meestal wel heel mooi en rustig gelegen.

Als je met de fiets het openbaar vervoer wil nemen, dan kan dat in Nieuw-Zeeland ook vrij gemakkelijk. Het standaardtarief per fiets is 10 \$ (\pm 200 fr.) en je reserveert best een plaatsje wil je er zeker van zijn dat je tweewieler mee kan. Enkel de bussen kunnen – zelfs al heb je gereserveerd – in geen geval het vervoer van de fiets garanderen : het hangt af van de hoeveelheid ‘gewone’ bagage die mee moet én van de goodwill van de chauffeur. We hoorden van andere fietsers dat enkel de maatschappij ‘Atomic Shuttles’ hierop een uitzondering maakt en wél de garantie biedt dat de fiets vervoerd kan worden. Deze maatschappij is enkel op het Zuideiland actief. Zelf hebben we er geen ervaring mee.

Verder is het aangeraden om zo vroeg mogelijk je bus-, trein- of bootticket te boeken, gezien je dan het meeste kans maakt om een ‘saver’ of een ‘supersaver’ te bemachtigen. Dit zijn speciale tarieven die soms de helft goedkoper zijn dan een standaardticket !! Deze regeling geldt ook voor de ferry tussen de 2 eilanden. Voor het boeken van tickets kan je terecht bij de toeristische informatiebureaus.

De Nieuw-Zeelanders zijn over het algemeen vriendelijke, nieuwsgierige, hulpvaardige en vooral gastvrije mensen. Ze doen graag een praatje en zijn heel spontaan.

Zoals andere reizigers werden ook wij een aantal keer uitgenodigd “for tea” (hiermee wordt de warme maaltijd bedoeld en niet een tas thee met een koekje, zoals wij eerst dachten !). We zijn ook een paar keer blijven logeren bij mensen thuis : we werden steeds hartelijk ontvangen, mochten onze was doen, e-mailen naar het thuisfront, enz. Het is wel eens plezierig om zoveel aandacht te krijgen.

Wat velen echter niet begrepen, was dat we naar Nieuw-Zeeland gekomen waren om er te fietsen en niet om te bungy-jumpen, te sky-diven, te raften of deel te

nemen aan andere prijzige activiteiten. Zelf zijn ze nl. wel erg uit op het beleven van een kick, op plezier maken of krijsend in een jet-boat te zitten. Dat wij er een kick van krijgen om na een lange zweterige beklimming boven op een bergpas aan te komen en te genieten van een prachtig uitzicht, deed vele wenkbrauwen fronsen...

Met de Maori's hebben we minder contact gehad. Er zijn er ook minder trouwens : slechts 10% van de bevolking is Maori. De meesten zien er nogal nors uit en zijn ook onvriendelijk. Dit hebben we vooral aan de East Cape ervaren. Dit is een streek op het Noordeiland waar van oudsher veel Maori's wonen en ook nu nog verschillende Maori-dorpjes zijn. In tegenstelling tot de andere Nieuw-Zeelanders zeggen ze niet spontaan "hello" als je voorbij fietst, maar kijken ze resoluut de andere kant op. Misschien is dit een gevolg van het feit dat het een sterk verdrukte bevolkingsgroep is die door de jaren heen steeds meer gedomineerd is geweest door de "Europeans"... Er zijn natuurlijk ook uitzonderingen : Maori's die fier zijn op hun afkomst, hun cultuur, hun tradities, hun taal,... en daar ook heel enthousiast over vertellen. Van hen kom je interessante dingen te weten.

Alhoewel er in Nieuw-Zeeland verschillende nationale parken en andere beschermde natuurgebieden zijn, hebben ze op vlak van natuurbehoud en aandacht voor het milieu toch nog een hele weg te gaan, volgens ons. In de winkel worden plastic zakjes verkwist, recyclage staat nog in de kinderschoenen en in nationale parken vervuilen tientallen lawaaierige jet boats prachtige meren... Hopelijk wordt de reglementering op dit vlak verstrengd vooraleer het te laat is.